

Вяра

Седемнадесета неделя след Деня на Света Троица

В СЕДЕМНАДЕСЕТА НЕДЕЛЯ СЛЕД ДЕНЯ НА СВЕТА ТРОИЦА, ЗА ЖЕНАТА ХАНАНЕЙКА

Искайте, и ще ви се даде, хлопайте, и ще ви се отвори (Мат. 7:7, Лук. 11:9)

Благослови, отче!

Благочестиви християни, молитвата е голямо благо за човека, когато се отправя от чист ум и със силна вяра. Защото който се моли с вяра, получава от Бога всичко. А ние, когато се молим и не получаваме, да не скърбим, а пак да благодарим на Бога. Защото, когато искаме от Бога онова, което не е полезно и е вредно, Бог не ни го дава, ако ще и да сме светии (ср. Иак. 4:3), понеже и апостол Павел се молил три пъти за нещо негодно и (Господ) пак не го послушал, а му рекъл: Стига ти Моята благодат (2 Кор. 12:9). И пророк Моисей се молел да влезе в обетованата земя, но Бог не го послушал, защото това не било полезно за него. Така и нас Бог много пъти не ни слуша, първо, защото искаме вредни неща, и второ, за да ни направи усърдни в молитвата, тоест да се молим повече на Бога. За това трябва винаги да се молим: когато се

храним, когато вървим, когато работим или седим, преди лягане, при ставане от сън молитвата никога да не слиза от устата ни. Както казва Павел: Непрестанно се молете (1 Сол. 5:17), както се молела и днешната жена хананейка, за която ще чуете сега от днешното Евангелие.

Евангелие от Матей, зачало 105

В онова време Иисус замина за страните Тирска и Сидонска. И ето, една жена хананейка, като излезе от ония предели, викаше към Него и казваше: помилуй ме, Господи, Сине Давидов! Дъщеря ми зле се мъчи от бяс. Но Той не и отвърна ни дума. И учениците Му се приближиха до Него, молеха Го и казваха: отпрати я, защото вика подире ни. А Той отговори и рече: Аз съм пратен само при загубените овци от дома Израилев. Но тя, като се приближи, кланяше Му се и думаше: Господи, помогни ми! А Той отговори и рече: не е добре да се вземе хлябът от чедата и да се хвърли на псетата. Тя каза: да, Господи, ала и псетата ядат от трохите, що падат от трапезата на господарите им. Тогава Иисус ѝ отговори и рече: о, жено, голяма е твоята вяра, нека ти бъде по желанието ти! И в оня час дъщеря ѝ оздравя. (Мат.15:21-28)

ТЪЛКУВАНИЕ

След като Иисус Христос извършил много чудеса и изцеления сред евреите и те не Му повярвали, а Го нарекли лъжец, Той ги напуснал и отишъл в страните Тирска и Сидонска, където живеели елини, за да просвети и тях с божествената Си наука. Защото Той като Бог знаел всичко, което щяло да стане. Там една жена, която имала бесновата дъщеря, понеже била чувала за чудесата, които Христос вършел сред евреите, щом разбрала, че Христос е дошъл там, излязла след Него и викала: Помилуй ме, Господи, Сине Давидов! Дъщеря ми зле се мъчи от бяс. И с тези думи тя показала голямата си вяра в Христа, за осъждане на евреите.

Защото те чули толкова поучения и видели от Христа толкова чудеса и пак не повярвали в Него. А тази жена само била чула за тях и не знаела нито закона, нито учението Му, но пак повярвала в Него и изповядала, че е Бог и човек. Защото, като казала: „Господи“, изповядала Божеството Му, а като рекла: „Сине Давидов“, изповядала човешката Му природа. А Христос не ѝ продумал нищо, но понеже тя непрестанно викала след Него, на апостолите им дожаляло за нея от викането ѝ и помолили Христа да я отпрати, тоест да ѝ каже да си ходи. А Христос обяснил, че е пратен съм само при евреите, които са изгубени овце и са извън Божия закон заради нехайството на първосвещениците. Христос не че не искал да помилва жената, а търпял и изчакавал тя да покаже голямата си вяра, защото това, че Той не ѝ продумал нищо и не послушал апостолите, които се застъпвали за нея, било достатъчно да я доведе до отчаяние, както мнозина се съблазнили. Но понеже имала голяма вяра и прав разум, жената не се усъмнила ни най-малко, а се приближила до Христа, поклонила Му се и рекла: Господи, помогни ми! А Христос ѝ казал: Не е добре да се вземе хлябът от чедата и да се хвърли на псетата. Христос нарекъл чеда евреите, към които проявявал любов, като към родни деца, а псета нарекъл елините и езичниците, които са били осквернени от кръвта на идолските жертви, хляб пък нарекъл изцелението. Но вижте колко умно отговорила на Христа тази разумна жена и рекла: „Да, Господи, ала и псетата ядат от трохите, що падат от трапезата на господарите им.“. Виждате ли как тази разумна жена показала три главни неща: първо - вяра, с която се молела неотстъпно, второ - смирение, с което се нарекла псе, и трето - разум, с който отговорила умно на Христа. Христос виждал вярата ѝ, за това не изпълнил скоро молбата ѝ, за да покаже пред народа разума ѝ за укор на евреите - че ги победила една неuka езичничка, и за да видят апостолите, та да не се отдават на леност, а да проповядват евангелието и на елините. Тогава Христос похвалил жената и

рекъл: О, жено, голяма е твоята вяра, нека ти бъде по желанието ти! И в оня час дъщеря ѝ оздравя. Защото Бог е всемогъщ и щом заповядал, дъщерята веднага оздравяла по молбата на майка ѝ. Виждате ли как Христос не послушал апостолското моление, а само нейната смирена молба? Така трябва и ние сами да се молим за нашите съгрешения, а не да се надяваме на другите да се молят за нас.

ПОУЧЕНИЕ

Братя християни, чухте ли с колко търпение днешната жена хананейка получила каквото искала? Така трябва и ние да се молим с вяра и търпение като тази жена. Тя каза: „помилуй ме, Господи, Сине Давидов! Дъщеря ми зле се мъчи от бяс.“, а ние да казваме: „Господи, помилвай ни, защото душата ни зле се мъчи от греховете“. Думите: „Господи, помилуй“ са малки, но Божията милост, която изцерява греховете ни, стига да се молим с вяра и разум, е голяма. Много хора ходят на църква и отправят безброй молби с езика си, а не получават цяр за греховете или бедите си, защото се молят само с език, а умът им е разпилян по светските неща и сами не знаят за какво се молят. О, хора! При положение, че сами не слушаме собственото си моление, как Бог ще го слуша? Покланяме се пред Бога, а умът ни е във вземане и даване, с устата си се молим на Бога, а с ума си мислим друго и как Бог ще чува молбата ни при положение, че се молим без вяра и без разум? Помислете с каква вяра стоим в храма, с какъв ум и с какъв страх? Нямаме срам и страх от Бога дори колкото слуга от господаря си, защото той стои пред него с голямо уважение, а ние, като искаме прошка за греховете си, стоим пред Бога без страх и без разум и каква прошка и милост ще получим от Него при положение, че и когато сме пред Бога, и тогава сме пълни с лукавство, завист, омраза, зли помисли, укори, осъждане и с безброй други злини. И кой от нас може да каже, че няма никой от тези грехове? Никой. Пред хората

приказваме сладко, хвалим ги и говорим за тях добри неща, а когато се махнат от очите ни, ги хулим, одумваме и казваме за тях безброй лоши неща. Но дали Бог не ще ни съди за тези неща? Да! И ще ни изпрати във вечна мъка, защото няма нищо по-лошо от хулното сърце, което погубва душата. За това трябва да бягаме от хуленето и укоряването, защото всички сме човеци и всеки има по някоя грешка, да не плюем със змийски език по хората. Бог казва да прощаваме на хората прегрешенията им, а ние с омраза и осъждане гризем честта на хората и хулим доброто им име, като някой бесен, който къса дрехите си и хапе тялото си. И като правим така, какво добро да чакаме от Бога? Молим се на Бога да ни прости греховете, а сами гоним другите хора и не прощаваме на никого. Но знайте, че докато не простим на другите, ние също няма да получим прошка от Бога. Дори някой да ни стори зло, пак да не му се гневим, а да се гневим само на дявола, който е наш неприятел и кара хората да ни причиняват зло, а всеки човек е наш приятел. И колкото и зло да ни стори, пак не може да стори нищо на душата, а ѝ донася по-голяма полза. За това трябва да се радваме, когато ни причиняват зло, а не да се гневим, защото за злото, което търпим, ще се избавим от голямо наказание. И ще получим от Бога опрощение на безбройните си грехове. Слава на нашия Бог във вечните векове. Амин.

{{_LINK1_}}